

Suplaktos kavos lašas

by Audrius Tyliūnas

Švelniai šiltos vasarinės saulės spinduliai krito ant ką tik suskambusio auksinio kavinės skambučio. Durims užsitrenkus mane iškart apgaubė šiluma, tokia kaip rankose laikomo vienkartinio kavos puoduko. Dabar eidama akmenimis grįstu šaligatviu galėjau pamiršti dienos rūpesčius ir vasarinėje nuotaikoje mėgautis aksomine, gražiai padekoruota, nors ir uždengta dangteliu, latte kava.

Ne per toliausiai nuo manęs priešinga kryptim ėjo kažkoks išsiblaškęs vaikinai. Tarsi kažko ieškojo. Pamatęs mane nuščiuvo. Iš malonaus veido atrodė, tarsi jį jau seniai pažinočiau, bet tiesa buvo tame, kad dabar mačiau tik pirmą kartą. Jam akyse sunkėsi riebios ašaros, jis pribėgo, šaukdamas mano vardą: „Milda!“, ir staiga griebė mane į glėbį ir tvirtai tvirtai, šiltai apkabino. Gerai, kad kavos puodelis buvo su dangteliu, kitaip būtų kava išsipylus – dabar tik švelniai susiplakė ir iš dangtelio skylutės iškrito vienas menkutis lašas. Viskas tarsi sulėtėjo. Lašas, išskridęs į orą, lėtai nusileido ant rausvo akmens grindinyje. Dar nepaleidęs manęs iš glėbio, veidu jausdamas mano plaukus, kaklą, pečius, pro ašaras, tačiau aiškiai, sodriai ir atsidavusiai pasakė: „Neįsivaizduoji kaip gera tave matyti.“ Silpnai apblėbiau jį laisvą ranka. Bet kad ir kaip gera buvo lyg kažką seniai pažįstamo turėti glėby, blaivus protas palenkė – juk aš jo nepažįstu. Atsargiai išsinėriau iš to šilto glėbio. „Tave pažįstu?“. „Ai, taip, - lyg atsipeikėjo ir lyg suvokdamas galimą situacijos nejaukumą šypsodamasis nusivalė ašaras į džemperio rankovę. - Dar nepažįsti.“ Dabar jau laikydamasis adekvataus atstumo ištiesė man ranką. „Aš Arijus.“ „Aš Milda.“ „Malonu susipažinti“, - užbaigė frazę ir lyg paimtas nostalgijos plačiai nusišypsojo balta, labiau šviečiančia už saulę šypsena.

Seniai reikėjo, kad ta gražiai padekoruota kava būtų suplakta.

2021-07-31 23:14

Ačiū, kad skaitėte. Lauksiu grįžtamojo ryšio el. paštu tyliunas.audrius@gmail.com

© Naglis Šuliokas 2024